

ΠΕΡΙ ΟΡΕΙΒΑΣΙΑΣ

(ανάλυση - ερμηνεία - ορισμός - διαίρεση)

Η ετυμολογία (προσδιορισμός της αρχικής σημασίας - ρίζας) της λέξης ορειβασία (ορειο-βασία), είναι βέβαια το περπάτημα στο βουνό, αλλά δεν πρέπει να αρκестούμε μόνο στην ξερή αυτή ερμηνεία, γιατί οι λέξεις αποκτούν, εκτός από τη βασική τους έννοια και τις συμπληρωματικές ερμηνείες που κατά καιρούς τους δίνουν, με τη χρήση, οι άνθρωποι.

Έτσι, εκτός από τις έννοιες του ορειβατείν (ανάβαση), του κρημνοβατείν (αναρρίχηση) και του πετροβατείν (αναρρίχηση σε βράχο-χιόνι) που χρησιμοποιούσαν οι αρχαίοι Έλληνες, έλεγαν και ορειβασία ή τα ορειβάσια, τη θρησκευτική τελετή κατά την οποία οι συμμετέχοντες ανέβαιναν στα βουνά, ενώ οι Ρωμαίοι έλεγαν ορειβάτες (oribatae) τους ακροβάτες που εκτελούσαν επικίνδυνες ασκήσεις ισορροπίας σε ψηλούς τοίχους που παρίσταναν βουνά (!). Ο Στράβων αναφέρει ότι οι αναχωρήσεις και αναβάσεις γυναικών στα διάφορα βουνά, Παρνασσό, Κιθαιρώνα, Ταύγετο κ.ά. για συμμετοχή σε μυστηριακές τελετές αποκλήθηκαν ορειβασία.

Οι λόγοι που ανεβαίνουν οι άνθρωποι στα βουνά είναι πολλοί. Στην αρχαιότητα, αλλά και στους επόμενους αιώνες, ανέβαιναν για να καλύπτουν βασικές βιοτικές τους ανάγκες (κυνήγι, υλοτομία, βοσκή, καλλιέργειες κ.ά.). Ανέβαιναν ακόμα ή διέσχιζαν τα βουνά και για εμπόριο (κυρίως οι ορεινές φυλές), για πόλεμο (Αγησίλαος Β., Μέγας Αλέξανδρος, Αννίβας, Ιούλιος Καίσαρ, Αιμίλιος Παύλος κ.ά.), αλλά και για θρησκευτικούς λόγους (τελετές, ανέγερση ναών, ιερών, βωμών κ.ά.) ή για επιστημονικούς σκοπούς (παρατηρήσεις ηλίου ή και ηφαιστείων, υψομετρήσεις κ.ά.).

Σήμερα, πάλι για τους ίδιους λόγους οι άνθρωποι ανεβαίνουν ή διασχίζουν βουνά, ίσως σε μικρότερη κλίμακα, αλλά τώρα όμως υπάρχει και μία κατηγορία ανθρώπων, οι ορειβάτες, που ανεβαίνει στα βουνά για άλλους λόγους, τελείως διαφορετικούς. Οι ορειβάτες ανεβαίνουν στα βουνά από ευχαρίστηση (κατά κύριο λόγο), από διάθεση εξερεύνησης ή κατάκτησης, από την έλξη των δυσκολιών και την έντονη επιθυμία να τις υπερνικήσουν, από περιέργεια, για σωματική άσκηση, για πνευματική ξεκούραση κ.ά. Και κάτω από αυτό το πρίσμα θα εξετάσουμε την έννοια ορειβασία, δηλαδή θα αναλύσουμε, θα ονομάσουμε και θα οριοθετήσουμε το σύνολο της δράσης αυτών ειδικά των ανθρώπων στο βουνό.

Παράλληλα όμως με τη φυσιολογική μεταλλαγή της ανάβασης ή της διάσχισης των βουνών (όχι τόσο της ουσίας της πράξης, όσο της τεχνικής και του κίνητρου) έχουν αλλάξει και τα διάφορα εξαρτήματα που χρησιμοποιούνται. Π.χ. οι ξύλινοι κεντρωτοί τροχίσκοι των Αρμενίων για τα πέλαμα, έγιναν κραμπόν, τα κεντρωτά ωμοβόδια των Καυκασίων και τα κυκλόποδα των Βυζαντινών, έγιναν ρακέτες χιονιού, οι ξύλινοι πασσαλίσκοι των Μακεδόνων, που χρησιμοποιούσαν για να αναρριχηθούν στο Hīndou-Koush των Ινδίων, έγιναν καρφιά αναρρίχησης, οι σιδερένιοι πασσαλοι, που χρησιμοποιούσαν οι στρατιώτες του Μεγάλου Αλεξάνδρου για τη στήριξη των σκηνών τους, αλλά και για την ανάβαση των παγωμένων πλαγιών του Καυκάσου, έγιναν ορειβατικές σκαπάνες (πιολέ) ή πατήματα/πιασίματα σε παγωμένο πεδίο κ.ά.

Μεγάλες αλλαγές έχουν γίνει επίσης και στην ενδυμασία, καθώς και στην τεχνική. Στις Άλπεις για παράδειγμα, ανέβαιναν στις αρχές του 20^{ου} αιώνα οι μεν άντρες με κοστούμια, οι δε γυναίκες με κρινολίνα και περίεργα καπέλα. Όσον αφορά δε την τεχνική αρκεί να ρίξουμε μια ματιά σε παλιές κάρτες ή βιβλία.

Από όλα τα παραπάνω βλέπουμε ότι η εξέλιξη της ορειβασίας συνεχίζεται και είναι δύσκολο να προβλέψουμε τα υλικά ή τις τεχνικές του μέλλοντος. Πάντως ο πυρήνας της έννοιας ορειβασία στο παρελθόν, αλλά και τώρα, όπως θα είναι και στο μέλλον είναι ο ίδιος, δηλαδή ή ανάβαση στο βουνό. Και ορειβασία θεωρείται από όλους και είναι το ανέβασμα στο βουνό, που γίνεται βασικά από ευχαρίστηση.

Η διαπίστωση αυτή (νομοτέλεια) καθορίζει και το στίγμα της, αλλά και την εξέλιξή της. Η ορειβασία δεν είναι άθλημα, με την έννοια του αγωνίσματος (από το αθλώ που σημαίνει αγωνίζομαι για την κατάκτηση επάθλου), γιατί αγώνας είναι συναγωνισμός αθλητών (αντιπάλων) και χαρακτηρίζεται από θέαμα, χρονόμετρα, κριτές, επιδόσεις, κατατάξεις, πρωταθλητισμό, έπαθλα, διαφημίσεις, θεατές, ζητωκραυγές, χειροκροτήματα και όλα τα άλλα καλά και κακά που απορρέουν από τους αγώνες και του κατ' ανάγκην θεμιτού και αθέμιτου ανταγωνισμού, που όλα τους είναι εκτός της φιλοσοφίας, του πνεύματος και της ιστορίας της ορειβασίας. Για τους λόγους αυτούς η άσκηση της ορειβασίας και συγκεκριμένα της δύσκολης ορειβασίας έχει καθιερωθεί και από την Πολιτεία ως άθλημα μη ανταγωνιστικό.

Η προσαρμογή όμως της ορειβασίας στις σύγχρονες ανάγκες και απαιτήσεις της κοινωνίας, είναι μια εξέλιξη που δεν πρέπει να μας αφήνει αδιάφορους, ούτε και να μας εκπλήσσει. Έτσι ένα μέρος της συνολικής δράσης των ορειβατών πάνω στο βουνό και συγκεκριμένα η ορειβατική χιονοδρομία (ορειβατικό σκι) εξελίχθηκε και σε άθλημα, με διεξαγωγή αγώνων, κανονισμούς, αθλητές, θεατές κ.ά. Λόγω όμως της προέλευσης του αθλήματος από το χώρο της ορειβασίας και του γεγονότος ότι το πεδίο διεξαγωγής των αγώνων είναι το βουνό και οι συμμετέχοντες αθλητές είναι αναγκαστικά ενεργοί ορειβάτες, η ανταγωνιστικότητα ασκείται ακόμα σε συνθήκες «ευγενούς άμιλλας», που προκαθορίζεται από τη φύση του αθλήματος και τους όρους διεξαγωγής των αγώνων. Ας είμαστε όμως προσεκτικοί και ας διαφυλάξουμε αγνό το άθλημα αυτό, με την ευχή να μείνει μακριά από τα αρρωστημένα φαινόμενα άλλων αθλημάτων και των οπαδών τους.

Οι άλλες δραστηριότητες των ανθρώπων πάνω στο βουνό, που μερικές τους μπορεί να έχουν και στοιχεία πραγματικής ορειβασίας, δεν λέγονται και δεν θεωρούνται ορειβασία. Για το λόγο αυτό θα προσπαθήσω να δώσω τον ορισμό και την ερμηνεία της έννοιας ορειβασία, όπως έχει διαμορφωθεί σήμερα και σε συνάρτηση πάντα με το χώρο και το πεδίο που γίνεται, καθώς και με το μέγεθος, αλλά και το είδος της ανθρώπινης δράσης που απαιτείται.

Η συχνότητα ανάβασης ή το κίνητρο που ωθεί κάποιον να ανέβει στο βουνό, έχει βέβαια σημασία, αλλά μόνο για το χαρακτηρισμό του, δηλαδή εάν είναι ορειβάτης ή όχι, γιατί ορειβάτης είναι αυτός που επιδίδεται στην ορειβασία σε όλες τις μορφές της. Η πράξη, δηλαδή το σύνολο της δράσης του πάνω στο βουνό (έστω και αν γίνει μόνο μία φορά) μπορεί να είναι και να χαρακτηριστεί κάλλιστα ορειβασία, όπως ένας γεωλόγος π.χ. κάνει ορειβασία για να μελετήσει τα διάφορα πετρώματα ενός βουνού, αλλά δεν είναι ορειβάτης.

Έτσι, ορειβασία (mountaineering), με τη γενική έννοια, είναι η ανάβαση στα βουνά, είτε χαμηλά, είτε ψηλά, π.χ. Κορομπίλι, Πάρνηθα, Όλυμπος, Άλπεις, Άνδεις, Ιμαλάια. Αλλά, λέγοντας ανάβαση (ascent) εννοούμε την κοπιαστική, πολύωρη ή πολυήμερη πορεία και σκαρφάλωμα που κάνουμε, ντυμένοι κατάλληλα και φορτωμένοι με σακίδιο και άλλα ορειβατικά υλικά, με σκοπό να «κατακτήσουμε» ένα βουνό, είτε ανεβαίνοντας μία κορυφή του (περπατώντας ή αναρριχώμενοι), είτε διασχίζοντάς το (με τα πόδια ή και με ορειβατικά σκι).

Ο όγκος, το ύψος και η μορφολογία του βουνού, οι κλιματολογικές συνθήκες (χιόνι - πάγος) που επικρατούν κατά την ανάβαση ή τη διάσχισή του, καθώς και το είδος της ανθρώπινης δράσης, είναι στοιχεία και κριτήρια που διαφοροποιούν τη γενική έννοια της ορειβασίας και επιτρέπουν (επιβάλλουν) τη διάκριση και τη διαίρεσή της σε απλή ορειβασία, δύσκολη ορειβασία και αναβάσεις υπερυψηλών βουνών (όπως θα αναλύσουμε παρακάτω).

Απλή ορειβασία χαρακτηρίζεται η ανάβαση σε οποιοδήποτε μέσο ή ψηλό βουνό ή η διάσχιση και κατάβασή του, από μέρη όμως που γενικά χαρακτηρίζονται βατά και δεν απαιτούν για την ανάβασή τους ή το πέρασμά τους ή την κατάβασή τους, ειδικές γνώσεις, τεχνικές και σύνεργα. Το είδος αυτό της ορειβασίας συνηθίζεται να λέγεται ορεινή πεζοπορία (mountain hiking). Ο όρος αυτός όμως είναι ελλιπής, γιατί δε χαρακτηρίζει σωστά το σύνολο της δράσης που απαιτεί η απλή ορειβασία, η οποία περιέχει την έννοια της ανάβασης, που βέβαια δεν υπονοεί καθόλου η ορεινή πεζοπορία, στην οποία, κατά γενική ομολογία κυριαρχεί ή έννοια της πεζοπορίας πάνω στο βουνό. Δηλαδή η ορεινή πεζοπορία είναι τμήμα της απλής ορειβασίας. Έτσι την ανάβαση σε ένα βουνό είναι πιο σωστό να τη χαρακτηρίζουμε απλή ορειβασία ή ανάβαση στο τάδε βουνό, ενώ τη διάσχισή του ή την περιπλάνηση πάνω σε αυτό ή και το κατέβασμά του (και μόνον αυτά) μπορούμε να τα χαρακτηρίζουμε και ορεινή πεζοπορία. Αυτός όμως που ασχολείται αποκλειστικά με αυτού του είδους τη μορφή ορειβασίας δεν μπορεί να χαρακτηρίζεται ορειβάτης, αλλά μόνο πεζοπόρος (hiker).

Δύσκολη ορειβασία χαρακτηρίζεται η ανάβαση και η διάσχιση κάθε μέσου ή ψηλού βουνού, από διαδρομές όμως που παρουσιάζουν ορισμένου είδους δυσκολίες και αναγκαστικά απαιτούν ειδική τεχνική και όργανα. Επειδή όμως ο όρος δύσκολη ορειβασία είναι γενικός, επιβάλλεται να χαρακτηρίζουμε τις εκάστοτε ορειβατικές δραστηριότητες, λόγω των μεγάλων διαφορών που παρουσιάζουν τα στοιχεία που τη χαρακτηρίζουν (βουνά, πεδίο, κλιματολογικές συνθήκες, είδος ανθρώπινης δράσης), σε αλπινισμό και σε αναρρίχηση βράχου.

Αλπινισμός (alpinism) βασικά είναι η ανάβαση και η αναρρίχηση στις Άλπεις, αλλά έχει καθιερωθεί να χαρακτηρίζεται αλπινισμός η ανάβαση και η διάσχιση (πεζοπορία - αναρρίχηση - ορειβατικό σκι) κάθε μέσου ή ψηλού βουνού (που το ύψος του όμως δεν υπερβαίνει το ύψος των Άλπεων ή έστω το ύψος εκείνο στο οποίο συνήθως εμφανίζονται έντονα τα συμπτώματα της ασθένειας των βουνών), με ιδιαίτερα δύσκολες μορφολογικές και κλιματολογικές συνθήκες και για την οποία ανάβαση ή διάσχιση απαιτούνται ειδικές γνώσεις

και σύνεργα και υποχρεωτικά εφαρμόζεται ή η τεχνική πάγου - παγωμένου χιονιού (χρήση κραμπόν και πιολέ, δέσιμο σε σχοινοσυντροφία, χρήση ορειβατικών σκι κ.ά.) ή η τεχνική της μικτής αναρρίχησης βράχου - πάγου (μικρού ή μεγάλου βαθμού δυσκολίας) και με χρήση διαφόρων βοηθητικών οργάνων (καρφιά, σχοινιά, караμπίνερ, μαρτό κ.ά.)

Σημείωση : Ορειβατικό σκι (ski mountaineering) είναι η τέχνη του να κινείται κάποιος σε χιονισμένες πλαγιές βουνών με ένα ζευγάρι σκι. Είναι συνδυασμός σκι κατάβασης και σκι αντοχής. Το ορειβατικό σκι είναι καθαρό άθλημα, με την έννοια ότι δεν απαιτούνται εγκαταστάσεις στο βουνό, γιατί οι διαδρομές γίνονται σε διάφορα πεδία του φυσικού ανάγλυφου. Οι αθλητές αγωνίζονται, είτε μόνοι τους, είτε σε ζευγάρια, σε οροθετημένες διαδρομές που περιλαμβάνουν πλήθος δυσκολιών τόσο με σκι όσο και αλπινισμού, αναρρίχησης, αντοχής κ.ά. Νικητής ή νικήτρια ομάδα (2 άτομα) αναδεικνύεται όποιος έχει καλύτερο χρόνο και λιγότερες ποινές που πιθανόν να πάρει κατά τη διάρκεια του αγώνα. Οι πρώτοι διεθνείς αγώνες έγιναν το 1992, αλλά στοιχεία αυτού του αθλήματος υπήρχαν ήδη στους Χειμερινούς Ολυμπιακούς Αγώνες το 1924 στο Chamoniix και το 1948 στο Saint Moritz, όπου διεξήχθη το αγώνισμα της «στρατιωτικής περιπολίας» (μόνο στους δύο αυτούς Ολυμπιακούς Αγώνες έγινε τέτοιο αγώνισμα). Στη σύγχρονη μορφή του θεωρείται ότι ξεκίνησε το 1887 με τη διάσχιση της Γροιλανδίας που έγινε με σκι.

Αναρρίχηση (climbing) ή αναρρίχηση βράχου (rock climbing / crag climbing) χαρακτηρίζεται το σκαρφάλωμα, με καλοκαιρινές συνθήκες (με χειμερινές συνθήκες χαρακτηρίζεται αλπινισμός), σε οποιαδήποτε κορυφή βουνού, που γίνεται όμως από την απόκρημνη πλευρά της (ορθοπλαγιά) και που αναγκαστικά εφαρμόζεται η αναρριχητική τεχνική (μικρού ή μεγάλου βαθμού δυσκολίας) και απαιτείται η χρήση διαφόρων βοηθητικών οργάνων (καρφιά, καρυδάκια, σχοινιά, караμπίνερ κ.ά.).

Η αναρρίχηση διακρίνεται σε ελεύθερη και σε τεχνητή αναρρίχηση. Ελεύθερη αναρρίχηση (free climbing) είναι η αναρρίχηση που γίνεται με φυσικές κινήσεις, όπου ο αναρριχητής εκμεταλλεύεται το φυσικό ανάγλυφο του βράχου για την προώθησή του, δηλαδή τα πιασίματα και τα πατήματα που του προσφέρει η ορθοπλαγιά. Τα αναρριχητικά όργανα (καρφιά, σχοινί, караμπίνερ κ.ά.) χρησιμοποιούνται μόνο για ασφάλεια και όχι για κίνηση. Τεχνητή αναρρίχηση (aid climbing / artificial climbing) είναι η αναρρίχηση που γίνεται με τη βοήθεια των αναρριχητικών οργάνων (καρφιά, σχοινί, караμπίνερ, καρυδάκια, σκαλίτσες, τρυπάνια για βύσματα κ.ά.), τα οποία χρησιμοποιούνται εκτός από την ασφάλεια, και για την προώθηση ή κίνηση του αναρριχητή, δηλαδή χρησιμοποιεί, εκτός των φυσικών ανωμαλιών του βράχου, τεχνητά πιασίματα και πατήματα.

Ο όρος αναρρίχηση βράχου χρησιμοποιείται και για παρεμφερείς δραστηριότητες εκτός ορεινών όγκων, δηλαδή για αναρριχήσεις, συνήθως μεγάλης δυσκολίας, που γίνονται σε μεμονωμένα συγκροτήματα μικρών ή μεγάλων βράχων, σε χαμηλά βράχια ή ορθοπλαγιές δίπλα στη θάλασσα ή σε δρόμους ή σε βράχια λατομείων κ.ά. Οι δραστηριότητες αυτές σωστά χαρακτηρίζονται αναρριχήσεις βράχου, αλλά είναι συζητήσιμο εάν μπορούν να ενταχθούν στη σφαίρα της έννοιας ορειβασίας. Οι αναρριχήσεις αυτές αναφέρονται είτε ως αθλητική αναρρίχηση (sport climbing), είτε ως αναρρίχηση bouldering. Το βέβαιο όμως είναι ότι όποιος ασχολείται αποκλειστικά με αυτού του είδους τις αναρριχήσεις, χωρίς να κάνει και ορειβασία, δεν μπορεί να χαρακτηρίζεται ορειβάτης, αλλά μόνο αναρριχητής (climber).

Το φαινόμενο της αναρρίχησης σε τεχνητές πίστες, που έγινε άθλημα και ονομάζεται αγωνιστική αναρρίχηση, δεν έχει βέβαια καμία απολύτως σχέση με την ορειβασία ή με την αναρρίχηση βράχου (ούτε ανήκει σε αυτές τις δραστηριότητες, ούτε αποτελεί εξέλιξή τους), γιατί το πεδίο της ορειβασίας ή της αναρρίχησης βράχου είναι το βουνό ή ο βράχος αντίστοιχα, ενώ το πεδίο της αγωνιστικής αναρρίχησης βρίσκεται σε γυμναστήρια ή άλλους χώρους μιας πόλης και είναι ένας κατασκευασμένος τοίχος, κάθετος ή και με κλίση και με τεχνητά πιασίματα - πατήματα, στον οποίο γίνονται αναρριχήσεις (σκαρφαλώματα), για προπόνηση, επίδειξη ή αγώνες.

Σημείωση : Αγωνιστική αναρρίχηση (competition climbing) είναι η αναρρίχηση σε τεχνητές πίστες ορισμένων διαστάσεων, σε κλειστό ή ανοικτό χώρο, που αναπαριστούν το φυσικό ανάγλυφο του βράχου. Οι πίστες αυτές έχουν επίπεδες επιφάνειες, δίδρα, γωνίες και αρνητικές κλίσεις, ενώ υπάρχουν τεχνητά πιασίματα που μπορούν να τοποθετηθούν σε διάφορα σημεία δυσκολεύοντας τη διαδρομή του αγώνα. Πρώτος ανακηρύσσεται όποιος φθάσει το ψηλότερο σημείο της πίστας, ενώ τώρα τελευταία λαμβάνεται υπόψη και η ταχύτητα αναρρίχησης (χρόνος). Το άθλημα της Αγωνιστικής Αναρρίχησης καθιερώθηκε επίσημα από την U.I.A.A. τον Απρίλιο του 1988.

Αυτό βέβαια δε μειώνει τη σπουδαιότητα αυτού του αθλήματος, γιατί πρώτον η ενασχόληση νεαρών ατόμων με τον αθλητισμό, συμβάλλει στην αρμονική ανάπτυξη και

διαμόρφωση της προσωπικότητάς τους και δεύτερον μας δίνεται μια ευκαιρία να προσελκύσουμε και στην ορειβασία τους αθλητές της αγωνιστικής αναρρίχησης ή να τους ξαναφέρουμε στο βουνό και στις δραστηριότητες που ασκούνται στο φυσικό περιβάλλον. Βέβαια αυτός που επιδίδεται αποκλειστικά στο είδος αυτό της αναρρίχησης και συμμετέχει στους αγώνες, είναι συζητήσιμο εάν πρέπει να λέγεται αναρριχητής ή να λέγεται μόνο αθλητής αγωνιστικής αναρρίχησης.

Νομίζω ότι έδωσα ξεκάθαρα με τους παραπάνω ορισμούς και ερμηνείες τα γενικά όρια μέσα στα οποία κινείται η κάθε ορειβατική δραστηριότητα και τα οποία όρια τη χαρακτηρίζουν. Αυτό που πρέπει να γίνει κατανοητό είναι ότι η έννοια ορειβασία είναι γενική και καλύπτει εννοιολογικά τους ειδικότερους όρους, απλή ορειβασία (ανάβαση - ορεινή πεζοπορία) και δύσκολη ορειβασία (αλπινισμός - αναρρίχηση), δηλαδή ή κάθε μία από αυτές τις κατηγορίες είναι ορειβασία, είναι υποδιαίρεση της ορειβασίας.

Για να είμαστε όμως πιο ακριβείς και πιο δίκαιοι, επιβάλλεται να κατατάσσουμε κάθε φορά, μα κάθε φορά, τη σχετική δραστηριότητα σε μια κατηγορία, λαμβάνοντας βέβαια υπόψη μας, με όσο το δυνατόν πιο αντικειμενικά κριτήρια γίνεται και τις εκάστοτε συνθήκες (μορφολογικές, κλιματολογικές, υψόμετρο, μέγεθος και είδος ανθρώπινης δράσης, χρήση οργάνων κ.ά.). Οι αναγκαστικά ιδιόμορφες αυτές συνθήκες και σχετικότητες, οι αβασάνιστα διατυπούμενοι μέχρι τώρα ορισμοί και αυθαίρετες ερμηνείες κ.ά., είναι οι αιτίες που υπήρχαν, υπάρχουν και μάλλον θα υπάρχουν διαφορές αντιλήψεων μεταξύ των Ελλήνων ορειβατών, για το ποια είναι ακριβώς τα, ομολογουμένως λεπτά, όρια της κάθε δραστηριότητας ή το χειρότερο αν μία δραστηριότητα χαρακτηρίζεται ορειβασία ή όχι.

Το «κακό» άρχισε όταν κάποιοι ορειβάτες, αλλά και συντάκτες λεξικών, εδώ και αρκετά χρόνια, απέδωσαν τη γαλλική λέξη *alpinisme* με την ελληνική λέξη ορειβασία, προσπαθώντας να αποδείξουν, οι ορειβάτες, ότι ορειβασία είναι ο αλπινισμός (*alpine climbing / alpinism*), ενώ οι συντάκτες λεξικών σωστά απέδωσαν τον όρο ως ορειβασία, γιατί γνώριζαν ότι ορειβασία σημαίνει ανάβαση στα βουνά. Εδώ έγινε το μεγάλο λάθος γιατί ορισμένοι ορειβάτες ερμήνευσαν το *alpinisme* ως λέξη και όχι ως έννοια και ως σύνολο δράσης, ενώ τα γαλλικά λεξικά με τον όρο *alpinisme* χαρακτηρίζουν τόσο αυτό το είδος της ορειβασίας που αναπτύχθηκε στις Άλπεις (δηλαδή μία δραστηριότητα με συγκεκριμένα όρια χρήσης και δράσης), όσο και γενικά την ανάβαση στα βουνά (δηλαδή ορειβασία).

Για την ελληνική λέξη ορειβασία που έχει γενική έννοια και που όπως αναλύσαμε καλύπτει εννοιολογικά όλο το φάσμα των ορειβατικών δραστηριοτήτων, δεν υπάρχει, από όσα γνωρίζω, αντίστοιχη στο γαλλικό λεξιλόγιο. Αυτό βέβαια δε σημαίνει ότι πρέπει να αλλάξουμε τις έννοιες των ελληνικών λέξεων ή να περιορίσουμε την ερμηνεία τους, επειδή αποδίδουν λάθος τις διάφορες έννοιες μερικοί συγγραφείς ή επειδή είναι ελλιπής και φτωχή η γαλλική γλώσσα. Πρέπει να έγινε σαφές ότι ο αλπινισμός είναι ένα κομμάτι μόνο της ορειβασίας, όπως είναι και η ανάβαση και η ορεινή πεζοπορία και η αναρρίχηση και όχι ορειβασία είναι μόνο ο αλπινισμός και τίποτε άλλο.

Ένα άλλο σημείο που πρέπει να προσεχτεί ιδιαίτερα είναι ότι η ελληνική λέξη ορειβασία, που αναφέρεται σε γραπτά κείμενα εδώ και 2.500 χρόνια τουλάχιστον, με το εύρος της έννοιάς της, καλύπτει π.χ. και την ανάβαση του Ολύμπου και την ανάβαση του Έβερεστ, ενώ ο γαλλικός όρος *alpinisme*, που αναφέρεται τα τελευταία 300 χρόνια μόνο, δεν μπορεί να χρησιμοποιηθεί για την ανάβαση του Έβερεστ ή οποιοδήποτε άλλου υπερυψηλού βουνού, γιατί εξ' ορισμού έχει περιορισμένη χρήση και έννοια. Βέβαια για τις αναβάσεις στα πολύ ψηλά βουνά χρησιμοποιείται και η αλπινιστική τεχνική, αλλά αυτό δεν είναι αρκετό για να δικαιολογήσει τη χρήση του όρου αυτού, γιατί λείπει από τη δομή του ή έννοια του μεγάλου υψόμετρου.

Για το λόγο αυτό και για να μπορούμε να χαρακτηρίζουμε και ειδικότερα τις αναβάσεις των ψηλότερων βουνών και οροσειρών του κόσμου, πρέπει να καθιερωθεί, ονομάζοντάς το, και ένα άλλο είδος ορειβασίας. Επειδή και εδώ η έννοια του πολύ ψηλού βουνού είναι σχετική θα υπάρχουν στην αρχή διαφωνίες (γιατί ως βάση θα πρέπει να έχει την υψομετρική ζώνη εκείνη όπου εμφανίζονται συνήθως τα συμπτώματα της ασθένειας των βουνών), ώσπου να οριοθετηθεί και «επίσημα» (όπως πρέπει να γίνει και στις άλλες κατηγορίες ορειβασίας), τόσο η έκταση της ορειβατικής αυτής δραστηριότητας, όσο και η καταγραφή των βουνών, η ανάβαση των οποίων ξεφεύγει των ορίων του αλπινισμού. Προτείνω λοιπόν τον όρο ιμαλαϊσμό, γιατί το είδος αυτό της ορειβασίας αναπτύχθηκε, τελειοποιήθηκε και κυρίως απαιτείται για τις αναβάσεις των Ιμαλαΐων, καθώς και άλλων βουνών ψηλότερων από τις Άλπεις, με την παρακάτω ερμηνεία (σημείωση : η πρόταση έγινε το 1988, σήμερα έχει καθιερωθεί ο όρος)

Ιμαλαϊσμός (himalayism) χαρακτηρίζεται η ανάβαση οποιουδήποτε υπερυψηλού βουνού, που παρουσιάζει υπέρτατης δυσκολίας μορφολογικές και κλιματολογικές συνθήκες και για την οποία ανάβαση απαιτούνται, εκτός από την άριστη γνώση και εφαρμογή της αλπινιστικής τεχνικής και ιδιαίτερες δυνατότητες του ανθρώπινου οργανισμού, λόγω του μεγάλου υψομέτρου (χωρίς αυτές δε γίνεται η ανάβαση όσο καλός και εάν είναι ο ορειβάτης). Ο ιμαλαϊσμός μπορεί να χαρακτηριστεί και ως υπεραλπινισμός (super-alpine climbing), κυρίως για τα εκτός Ιμαλαΐων ψηλά βουνά και οροσειρές.